

A LA NEW SCHOOL

Amadeu CUITO

Amadeu Cuito (Barcelona, 1936) és nét del polític i advocat Amadeu Hurtado, un dels prohoms del republicanisme i d'Acció Catalana en el període anterior a la Guerra civil. Home d'una cultura amplíssima i d'un entregent excepcional, ha escrit, entre altres textos, MEMÒRIES D'UN SOMNI (Barcelona: Quaderns Crema, 2011), un llibre de records imprescindible per tal de conèixer el món de l'exili antifranquista a França i les giragonses del socialisme català a l'exili. Aquest fragment explica la seva visió de l'Escola de Frankfurt tal com la va conèixer a Nova York l'any 1959-1960, quan l'autor ja era llicenciat en ciències polítiques per la Sorbona.

« Quan vaig conèixer els Fonseca, en Gonzalo estava treballant en un gran mosaic que li havia encarregat la New School for Social Research pel seu edifici del carrer 11. El 1933, la *New School* havia acollit els filòsofs del famós *Institut für Sozialforschung* de Frankfurt perseguits pel furor antisemita de nou règim. Com tots els que han volgut entendre per quins camins el marxisme ha inspirat un estat totalitari, m'interessava saber com pensaven els seus continuadors de l'escola de Frankfurt. Els Adorno, Horkheimer, Fromm, Marcuse, havien anat tots a parar a les universitats americanes i ara els retrobava al carrer 11, on vaig seguir un cicle de conferències sobre el seu pensament. Però aquell any 60, els meus interessos eren uns altres i les alambinades teories que proposaven em van semblar les de teòlegs que, veient trontollar l'edifici, dubten entre refomar-lo o traslladar els mobles a un altre de més segur. Hi vaig trobar el pensament pessimista d'homes decebutos que s'adonen finalment que la societat capitalista ha resolt la seva contradicció interna integrant en el seu engranatge la classe que l'havia d'enderrocar i busquen desesperadament en tots els àmbits, fins i tot en els moviments més marginals, qualsevol element que els permeti somniar una nova alternativa. Esperits crítics esmolats, posaven el dit sobre aspectes inquietants de la societat moderna, però em feien la impressió de portar a un atzucac polític i no veure l'olla a pressió que tenien al davant. En tornaré a sentir a parlar a París el 1968. »